

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

ΓΕΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΧΙΛΙΕΤΙΑΣ RENOVATIO MUNDI ΚΑΙ ΝΕΑ ΤΑΞΙΣ

Κοσμοϊστορικῆς ἐξελίξεως σημαδεύουν τὸ τέλος τῆς χιλιετίας. Ὁ χαρακτήρ τῆς ἀποκαθισταμένης Νέας Τάξεως εἶναι ἔκδηλος στὶς βασικὰς διατάξεις τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητος, τὴν πολιτικοϊστορικὴν, τὴν οἰκονομικοκοινωνικὴν καὶ τὴν πολιτικοθρησκευτικὴν, στὶς δομὰς ἀντιστοίχως ἰσχύος, παραγωγῆς-καταναλώσεως ἀγαθῶν καὶ πνευματικῆς ἐκφράσεως.

I

Τὸ παγκόσμιον σύστημα Δυνάμεων κατέστη μονοπολικὸ μὲ Ἡγεμονικὴ Δύναμη τὴς Η.Π.Α. Τὸ μόνον σχετικὸ προηγούμενον στὴν ἱστορίαν εἶναι ἡ ἀνάδειξις τῆς Ρώμης σὲ Ἡγεμονικὴ Δύναμι τῆς τότε οἰκουμένης μετὰ τὴν τρίτην καὶ τελικὴν νίκην τῆς ἐπὶ τῆς Μακεδονίας τὸ 168 π.Χ. Τὸ μονοπολικὸν σύστημα ὀρίζεται ἀπὸ τὴν ὑπαρξὶ μιᾶς ἐστίας στῆς ὁποίας τὸ δυναμικὸν πεδίου ἐγγράφονται τὰ λοιπὰ κέντρα δυνάμεων, ἀφοῦ ἡ ἰσχύς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν ὑπολείπεται κατὰ πολὺ τῆς ἰσχύος ἐκείνης.

Τὸ Ἡγεμονικὸ Δυναμικὸ Σύστημα ἀπελευθερώνει τὸ διεθνὲς τοπίο ἀπὸ τῆς ἀναπόφευκτες τεχνητὲς ὀριοθετήσεις ἑνὸς Συστήματος Ἴσορροπίας Δυνάμεων, καταργεῖ ἔτσι τῆς ἀγκυλώσεις πού τὰ πολυπολικὰ ἢ διπολικὰ Συστήματα προκαλοῦν καὶ τείνει συνεπῶς στὴν ἀποκατάστασι τῶν φυσικῶν δομῶν ἱεραρχιῶν στὰ κατὰ τόπους γεωπολιτικὰ πεδία. Τεχνητὲς συναθροίσεις, πού ὑπηρετοῦν τὴν λογικὴ προηγούμενων μὴ μονοπολικῶν Συστημάτων, ἀποσυντίθενται καὶ νέες ὀργανώσεις ἀναφύονται πραγματικωτέρων συνδυασμῶν. Ἐφ' ὅσον τὸ Ἡγεμονικὸ Οἰκουμενικὸ Δυναμικὸ πεδίο σταθεροποιεῖται, οἱ μεταβολὲς τῶν πολιτικοῖστορικῶν σχηματισμῶν εἶναι τέτοιες ὥστε νὰ αὐξάνουν τὸν βαθμὸ φυσικότητος τοῦ συνολικοῦ Συστήματος. Ὁ Νόμος τῆς αὐξανόμενης φυσικότητος εἶναι καθοριστικὸς τῶν ἐξελίξεων τόσο στὸ μακροῖστορικὸ ὅσο καὶ ἐν πλείστοις στὸ μικροῖστορικὸ ἐπίπεδο.

II

Ὁ Νόμος τῆς αὐξανόμενης φυσικότητος στὴν πολιτικοῖστορικὴ διάστασι εἶναι ταυτοδύναμος μὲ τὸν Νόμο τῆς ὑπερισχύσεως τοῦ δημιουργικοῦ ἀνταγωνισμοῦ στὴν κοινωνικοοικονομικὴ διάρθρωσι τῆς ἀνθρώπινης πραγματικότητος. Πρόκειται γιὰ βαθύτατα Ἑλληνικὸ βίωμα ὅπως ἐκφράζεται ἀποκαλυπτικώτερα μὲ τὴν Ὀμηρικὴ Προστακτικὴ τῆς Ἀριστείας (αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων), μὲ τὴν Ἀγαθὴ Ἔρι τοῦ Ἡσιόδου ἢ μὲ τὸν Πατέρα-Πόλεμο τοῦ Ἡρακλείτου.

Ἡ κοινωνικοοικονομικὴ δραστηριότης ἀσχεῖται σὲ πλαίσια πολιτικῆς ὀργανώσεως καὶ ἐξουσίας (κράτη), πού μποροῦν κατ' ἀρχὴν νὰ παρεμβαίνουν ἀπεριόριστα στοὺς ὅρους τῆς ἀσκήσεώς της ἢ καὶ σὲ αὐτὸ τὸ περιεχόμενο τῆς λειτουργίας της. Κάθε προστασία ὅμως πού παρέχεται ἔναντι τῆς ἰσχύος καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Νόμου τῆς Φυσικότητος συνεπάγεται τὴν καταβολὴ τιμῆματος κάποιου ἄλλοῦ. Ἡ φυσικὴ τάξι αἴρεται τοπικὰ καὶ μερικὰ μόνον μὲ τὴν ἀντλησι ἐνεργείας ἀπὸ κάποιον ἄλλο ἰσχυρότερο δυναμικὸ τῆς αὐτῆς φυσικῆς τάξεως.

Ἡ διεθνοποιήσις τῆς ἀγορᾶς καὶ ἡ διαδοχικὴ κατάργησις φραγμῶν ἐσωτερικῶν ἢ διακρατικῶν σὲ ἀγαθὰ καὶ παράγοντες τῆς παραγωγῆς καθὼς καὶ στὴν ἐλεύθερη διακίνησί των, καθιστᾷ ὅλοεν δυσχερέστερη τὴν ὑπαρξί προνομίων καὶ προστασιῶν.

Τὸ τίμημά των γίνεται δυσβάστακτο. Στὸ μονοπολικὸ σύστημα ἐξ ἄλλου ὑπάρχει ὅλο καὶ ὀλιγώτερο ἀποχρῶν λόγος ἐξαγορᾶς ὄντοτήτων μὲ μεταθέσεις βαρυνόντων φορτίων. Σκοπὸς ἀντιθέτως εἶναι ἡ ὑγιῆς συμμετοχὴ ὅλων τῶν μελῶν ἐνὸς συστήματος κατὰ τὴν πραγματικὴν βελτίστη δυνατότητα λειτουργικότητος καὶ μέγιστη ἐνέργεια ἐκάστου ἐξ αὐτῶν. Μία ὄντοτις σὲ κατάστασι μονίμου προστασίας ἀναπτύσσει νοσηρὰ φαινόμενα καὶ ἀποδυναμοῦται.

Οἱ νόμοι τῆς ἀγορᾶς, δηλαδή τῆς ἐλευθερίας ἀσκήσεως τῆς κοινωνικοοικονομικῆς δραστηριότητος καὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν φανερῶν συμφερόντων, ἀντικαθιστοῦν τὸν κατευθυντικὸν κρατικισμὸν τῶν πελατειακῶν ἐξαρτήσεων καὶ τῶν κρυφῶν συμφερόντων.

Ἀφ' ἑαυτῆς ἡ τάσις διεθνοποιήσεως τῆς οἰκονομικῆς λειτουργίας δὲν σημαίνει ὑπέρβασι τῶν κρατῶν ὡς μονάδων τοῦ πολιτικοῖστορικοῦ συστήματος. Κοινωνικὲς δομὲς καὶ οἰκονομικὴ δραστηριότης ἀγκυροῦνται πάντα σὲ μία ὄντοτητα πολιτικῆς ὀλοκληρώσεως, εἴτε αὐτὴ εἶναι τὸ πρωτόγονο χωριό, εἴτε ἡ κλασσικὴ πόλις, εἴτε μία Αὐτοκρατορία, εἴτε τὸ ἔθνικὸ κράτος (εἴτε ἡ γενικὰ ἀσταθῆς μονὰς συμπεριλήψεως ἑτερογενῶν ὄντοτήτων ὑπὸ μορφῇ Συνομοσπονδίας).

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κάθε Ἡγεμονία τείνει νὰ μεταπέσει, στὴν προοπτικὴ ἐνὸς καταλλήλου βάρους χρόνου, σὲ Αὐτοκρατορία. Τὸ Ἡγεμονικὸ Κέντρο θὰ καταστείλῃ τὴν αὐθόρμητην διάθεσιν ἄλλων Δυνάμεων νὰ μειώσουν τὴν ὑφιστάμενην μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνων διαφοράν: τελικὴ λύσις τέτοιων ἐπαναλαμβανόμενων προβλημάτων εἶναι ἡ συνδιάταξις τῶν ὑποδεεστέρων κέντρων ὑπὸ τὴν ὀργανωτικὴν δομὴν τοῦ Ἡγεμονικοῦ Κέντρου εἰς ἀπαρτισμὸν ἐνιαίας πολιτικῆς ὀργανώσεως τοῦ ὅλου χώρου, πὺ σημαίνει τὴν γέννησιν μιᾶς Αὐτοκρατορίας. Τέτοια ἐξέλιξις προϋποθέτει τὴν ταυτόχρονην διαδοχικὴν ἐπικράτησιν μιᾶς πολι-

τιστικῆς κοινῆς στὸν ὅλο χῶρο, ὡς συνεκτικοῦ πλαισίου ἀναφορᾶς τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος.

III

Ὁ Νόμος τῆς αὐξανόμενης φυσικότητος καὶ ὁ Νόμος ὑπερισχύσεως τοῦ δημιουργικοῦ ἀνταγωνισμοῦ στίς δύο διαστάσεις τοῦ ἱστορικοῦ γίνεσθαι, ἐκφράζονται στήν τρίτη μὲ τὸν Νόμο τῆς Πνευματικῆς ἐλευθερίας. Μὲ τὴν διεύρυνσι καὶ πολλαπλασιασμό τῶν ὁδῶν ἐπικοινωνιῶν, τὰ πολιτιστικὰ σύνορα καθίστανται διαπερατὰ καὶ οἱ διαφορότητες πίστεων, ἀξιῶν, νοητικῶν κατηγοριῶν, τρόπων σκέψεως καὶ ἀγωγῶν βίου συνυπάρχουν καί, ἀναγκαίως, συνδιαλέγονται μεταξύ των. Τὸ διαμορφούμενο μωσαϊκὸ ὁμοιάζει μὲ τὴν πολιτιστικὴ εἰκόνα κατὰ τὸν πρῶτο π.Χ. αἰῶνα, ὅπου Σκεπτικισμὸς ἀντεμάχετο Νεοπυθαγορισμὸ, Στωικισμὸς, Πλατωνισμὸς καὶ Ἀριστοτελισμὸς συνανεκεραννύοντο, πολυώνυμες Ἀνατολικές φαντασμαγορίες συνευρίσκοντο μὲ Ἑλληνικὴ δυναμικὴ ἀρμονία καὶ Ρωμαϊκὴ τυπολατρεία, ὀρθολογισμοὶ συγκατοικοῦσαν μὲ ἀστρολογία καὶ ἀνεπτυγμένη μαντικὴ, ἐπίσημη κρατικὴ θρησκεία, μυστηριακὴ λατρεῖες, ἐξωτικὴ καὶ ἰδιόρρυθμους ἱεροτελεστίες, ὅλες μαζὺ συναπάρτιζαν τὸ ἐντονώτατο θρησκευτικὸ δυναμικὸ τῆς ἐποχῆς ποὺ καὶ αὐτὸ παραδόξως συνεδυάζετο μὲ ὑφιλόγους εὐδαιμονισμοὺς καὶ ἀκράιους ἡδονισμοὺς.

Ἀποτέλεσμα τῶν δημιουργικῶν αὐτῶν συζεύξεων καὶ ἀντιπαραθέσεων ἦταν ἡ ἐπικράτησις τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Ὀρθοδόξου Λόγου. Ἡ «κοινωνία τῶν εἰδῶν» κατέληξε στήν Πρώτη Ἀρχή των.

Σήμερα οἱ πολιτιστικὲς ἐπικοινωνίες δὲν ἔχουν ἀκόμη ἀναπτύξει τὴν ὀλοσχερῆ ἐνεργὸ ἀλληλεπιδραστικότητά των. Πρόκειται μᾶλλον γιὰ παραθέσεις παρὰ συνθέσεις. Στὸ κέντρο αἰχμῆς, στίς Η.Π.Α., οἱ διεργασίες εἶναι πιὸ προχωρημένες. Ἡ συνολικὴ ἐξέλιξις διευκολύνεται καὶ ἀπὸ τὴν κατάρρευσι τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ τεχνητότερου πνευματικοῦ δημιουργήματος τῆς Ἰστορίας. Συνηθισμένες στήν προστατευτικὴ (ἀκόμη καὶ ὅταν ἦταν ἐχθρική)

κάλυφι οί διάφορες όντότητες διστάζουν νά βγοῦν στήν κονίστρα τῶν εὐγενῶν ἀγώνων ἀποδείξεως ἀγαθῆς ὑπεροχῆς καί χρησιμότητος, ἐπικαλούμενες τὸ παρερχόμενο status quo ἐώλων δικαιωμάτων, γιά τὸ περιορισμένο τῶν ὁποίων πολλές ἀπό τίς ἴδιες μονίμως τελετουργικά στό παρελθὸν ἐμοιρολόγουν.

Στήν πρώτη φάσι τῆς Νέας Μονοπολικῆς Τάξεως ἡ φημιζόμενη διεθνοποίησις ὄχι μόνο δέν θά ὁμογενοποιήσῃ τοὺς δραστικούς παράγοντες τοῦ παγκοσμίου πεδίου ἀλλὰ θά τονίσῃ τὴν ἰδιαιτερότητα τῆς ταυτότητός των. Ὁ ἀναγκαῖος καταμερισμὸς τῆς συλλειτουργίας θά ἀναδείξῃ τὰ συγκριτικὰ πλεονεκτήματα κάθε ὄντότητος. Ἐκαστο ὄν ἄξιο τοῦ ὀνόματός του θά ἐνσχύσῃ στὰ βάθη ἑαυτοῦ γιά νά ἀνεύρῃ στίς ρίζες τῆς ὑπάρξεώς του τὴν ὑπατη δύναμι τῆς γνησιότητός του. Εἶναι ζήτημα ἐπιβιώσεως πλέον: ἰδοὺ ἡ εὐεργεσία τοῦ κινδύνου. Τὸ ψεῦδος πρέπει νά ἐκβληθῇ, ἀφοῦ τελικά ἡ σωτηρία τοῦ ὄντος εἶναι ἡ ἀλήθεια του. Ἀποκεκαθαρμένο μὲ τὸ πολεμικὸ πῦρ τῆς καθολικῆς ἀμίλλης, κάθε ὄν θά ἀκτινοβολήσῃ τὴν ἐνέργεια τῆς δυνάμεώς του: ἡ τελικὴ κρίσις θά γίνῃ βάσει τῆς ἀγαθότητος (ἀξίας καὶ τελειότητος) τῆς ταυτότητός του, δηλαδή τοῦ ἔργου τῆς πίστεώς του. Μόνον οἱ ἄπιστοι φοβοῦνται, δυσανασχετοῦν καὶ κλαγγάζουν, οἱ αὐτάτωτοι, τὰ μὴ-ὄντα τῆς ἀδυναμίας.

Σὲ δεύτερη φάσι, ἡ ἐξανάγκη ἀλληλεπιδράσεως καὶ ἀλληλοπεριχωρήσεως τῶν διαφόρων παραγόντων ἐντὸς ἐνὸς ἐνοποιημένου χώρου «κοινωνίας» μπορεῖ νά δημιουργήσῃ μιὰ πολιτιστικὴ κοινὴ μὲ τὸν χαρακτῆρα τῆς σφραγίδος ἐκάστου ἐξ αὐτῶν ἐκδηλο, δίκαια ἀναλόγως τῆς καθαρότητος τῆς ταυτότητος καὶ τῆς ἰσχύος τῆς δυνάμεώς του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

ΝΕΑ ΤΑΞΙΣ

Η ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΜΟΡΦΗ

ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ ΠΕΔΙΟΥ

ΤΟ ΜΟΝΟΠΟΛΟ ΤΩΝ Η.Π.Α.

Οί Η.Π.Α. είναι ή δυναμική έστία τοῦ ισχύοντος πλέον Οἰκουμενικοῦ Μονοπολικοῦ Συστήματος. Ζωτικώτατο συμφέρον τοῦ Κέντρου ἐνὸς τέτοιου συστήματος εἶναι ή διατήρησις τῆς Ἡγεμονικῆς θέσεώς του.

Οί Η.Π.Α. ἔχουν ἤδη περάσει τὸ σημεῖο μὴ ἐπιστροφῆς, μέχρι τοῦ ὁποίου συγκεχυμένη ἐκτίμησις προτεραιοτήτων καὶ στόχων ἢ ἐσφαλμένη στρατηγική στήν ἐπιδίωξι των ἢ κάποια γενική κάμφις ἀποφασιστικότητος τῆς κοινωνίας, θὰ μπορούσαν νὰ ἀναστρέφουν τὴν ἄνοδο τῆς χώρας πρὸς τὴν θέσι τοῦ μοναδικοῦ πόλου στὸ παγκόσμιο δυναμικὸ πεδίο. Τέτοιο σημεῖο τροπῆς ἐπισημαίνεται π.χ. στήν πορεία τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὴν ἡγεμονία τοῦ εὐρυτέρου Αἰγαίου χώρου, ἀμέσως μετὰ τὸ 450 π.Χ., ὅταν ή σταθερὰ μέχρι τότε Ἀθηναϊκὴ πολιτικὴ συνολικὰ αὐξανομένης ἰσχύος καὶ ἐπεκτάσεως ἐπιρροῆς καθ' ὅλους

τούς παράγοντες δυνάμεως (περιλαμβανομένου πρωτίστως και τοῦ στρατιωτικοῦ) μεταβάλλει τὴν βασικὴ προτεραιότητά της ἀπὸ λογικὴ συνεχοῦς καθολικῆς ὑπερτερήσεως σὲ λογικὴ στρατηγικῆς ἰσορροπίας πρὸς τὴν ἀντίπαλο Συμμαχία τῆς Σπάρτης. Ἡ στρατηγικὴ συνίσταται τώρα στὴν ἐμπέδωσι ἑνὸς διπολικοῦ οὐσιαστικῶς συστήματος δύο παρατάξεων (τῆς Ναυτικῆς καὶ τῆς Ἑπειρωτικῆς) μὲ σκοπὸ τὴν σταθεροποίησι τῆς ἐμπορικοοικονομικῆς Ἀυτοκρατορίας καὶ θαλασσοκρατίας τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ μεταβολὴ στρατηγικῆς ποῦ ἔγινε τότε καὶ συνδέεται μὲ τὴν πολιτικὴ τοῦ Περικλέους ἐστοίχισε στὴν Ἀθήνα ὄχι μόνον τὴν Ἡγεμονία της, ἀλλὰ ἐν τέλει καὶ τὴν οἰκονομικὴ ἄνθησι καὶ κυριαρχία. Ἀντιθέτως ἡ Ρώμη οὐδέποτε ἐδίστασε, οὔτε ἀποπροσανατολίσθη ἀπὸ τὴν στρατηγικὴ Μεγίστης Ἴσχύος καὶ Συνεχοῦς συντριπτικῆς Ὑπερτερήσεως: πάντα ἐθεώρει τὴν ἐδραίωσι, ἀνάπτυξι καὶ ἐπέκτασι μιᾶς οἰκονομικῆς δυναμικῆς ἀποτέλεσμα καὶ ὄχι αἰτία τῆς ἐνιαίας πολιτικῆς ὀργανώσεως τοῦ εὐρύτερου γεωπολιτικοῦ πεδίου.

Μετὰ τὴν ἐπίτευξη Μονοπολικῆς δομῆς στὸν οἰκουμενικὸ χῶρο, ἡ Ἡγεμονικὴ Δύναμις δὲν μπορεῖ νὰ ἀνακάμψῃ, διότι αὐτὸ δὲν σημαίνει ἀπλῶς τὴν ἀπώλεια τῆς Ἡγεμονικῆς θέσεώς της, ἀλλὰ πολὺ πιθανώτερο, ὀλοκληρωτικὴ καταστροφὴ γιὰ τὴν Ὑπερδύναμι, ριζικὴ ὑποβάθμισι τῆς οἰκονομικῆς εὐρωστίας της, καὶ μετάπτωσί της σὲ ἀσήμαντο παράγοντα τῶν ἱστορικῶν διεργασιῶν, ἀκριβῶς λόγῳ ἀντιστροφῆς τῆς δυναμικῆς ροπῆς τῶν ἐξελίξεων. Ἔτσι, οἱ διατυπούμενες ἐνίοτε στὶς Η.Π.Α. στρατηγικῆς Νεοαπομονωτισμοῦ ἢ ἀκόμη καὶ ἐπιστροφικῆς συστάσεως ἑνὸς νέου Πολυπολικοῦ Παγκοσμίου Συστήματος εἶναι θεωρητικῆς πολυτέλειες χωρὶς πρακτικὸ περιεχόμενο. (Διακηρύσσονται βεβαίως παρόμοιες θέσεις προσχηματικὰ ἀπὸ μίαν ἀναφαινόμενῃ νεοΣυνεννόησι Γαλλίας-Ρωσσίας). Ἡ πραγματικὴ μάλιστα ἔννοια τέτοιων ἀναλύσεων (συνειδητὰ ἢ, τὸ πιθανώτερο, ἀσυνεϊδήτα) ἀναφέρεται ὄχι στὴν πρώτη φάσι τοῦ Μονοπολικοῦ συστήματος, ὄχι δηλαδὴ σὲ βραχυπρόθεσμο ἢ μεσοπρόθεσμο προοπτικὴ, ἀλλὰ στὸν ἐπιθυμητὸ μακροπρόθεσμο στόχο τῆς δεύτερης φάσεως, στὸ ἐὰν δηλαδὴ τὸ Ἡγεμονικὸ Σύστημα θὰ μετεξελιχθῇ σὲ «Ἀυτοκρατορικὸ» τύπο, ἢτοι στὸ ἐὰν τελικὰ θὰ τελεσφορήσῃ ἐνιαία κεντρικὴ ἀρχὴ πολιτικῆς ὀργανώσεως τοῦ ὅλου κόσμου ἢ ὄχι.

Ἡ ἀναγκαία γιὰ τὶς Η.Π.Α. στρατηγικὴ συντριπτικῆς ὑπεροχῆς δυνάμεως ἐπιβάλλει ἐπὶ τοῦ παρόντος (βραχυπρόθεσμα, κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς πρώτης φάσεως τοῦ Μονοπόλου) τὴν ὑπαρξὶ πολλοπλῶν δομῶν περιφερειακῶν ἐξισοροπήσεων μεταξὺ τῶν Δυνάμεων δευτέρας κυρίως τάξεως, δομῶν καὶ συσσωματώσεων, πολλὰς ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶναι ἀναχρονιστικὲς πλέον καταβολὰς ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἱστορικὴ περίοδο τοῦ Διπολισμοῦ. Ἡ ἀναπροσαρμογὴ τῶν στρατηγικῶν στόχων ὅσων ἐξ αὐτῶν εἶναι βιώσιμες καὶ ἡ διαδοχικὴ ἀπενεργοποίησις, ἀτροφία καὶ ἀποσύνθεσις τῶν ἀχρήστων, θὰ εἶναι μία διαδικασίᾳ μεσοπροθέσμου ἐμβέλειας. Ταυτοχρόνως ὅλοεν καὶ περισσότερο θὰ ἀναδεικνύονται οἱ φυσικοὶ σχηματισμοὶ τῶν ἀντικειμενικῶς ἰσχυόντων γεωπολιτικῶν πεδίων, σύμφωνα μὲ τὸν γενικὸ Νόμο τῆς Φυσικότητος ἑνὸς Μονοπολικοῦ Συστήματος.

Τελικὰ ἡ ἀποκατάστασις τῶν φυσικῶν συσχετισμῶν τῶν περιφερειακῶν πεδίων Δυνάμεως σὲ ἓνα ἐνιαῖο οἰκουμενικὸ πλαίσιο καὶ πλέγμα θὰ εἶναι ἡ μακροπρόθεσμη κατάληξις τῆς πρώτης Μονοπολικῆς φάσεως.

Ἀπὸ τὴν ἐγκαθίδρυσιν Μονοπολικοῦ Συστήματος χάνουν κυρίως οἱ Δυνάμεις δευτέρας τάξεως (πρώην πρώτης, στὰ προηγηθέντα Συστήματα Ἴσορροπίας Δυνάμεων). Ἀντιθέτως παρουσιάζεται μοναδικὴ ἱστορικὴ εὐκαιρία σὲ ὑγιεῖς μικρότερες Δυνάμεις νὰ βελτιώσουν τὴν σημασίαν καὶ ἀξίαν τῆς προσφορᾶς των, ἀναλόγως βεβαίως τοῦ δημιουργικοῦ ρόλου ποὺ μποροῦν νὰ παίξουν στὴν ἐνεργὸν καὶ δυναμικὴ σταθεροποίησιν τῶν οἰκείων γεωπολιτικῶν πεδίων των. Τὸ Μονοπολικὸ Σύστημα ἐγγυᾶται ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα του τὴν φυσικώτερη, καὶ ἄρα δικαιότερη κατανομὴ λειτουργιῶν καὶ διανομὴ ἀξιῶν μεταξὺ τῶν μελῶν του.

Τὰ ζωτικὰ συμφέροντα τῶν Δυνάμεων δευτέρας τάξεως εἶναι ἐν γένει θεμελιωδῶς ἀντίθετα πρὸς τὰ ζωτικὰ συμφέροντα μικρότερων Περιφερειακῶν Δυνάμεων, ὅταν ἰσχύῃ Μονοπολικὸ Σύστημα στὸ Παγκόσμιον Πεδίον.

Σὲ Πολυπολικὸ Σύστημα Ἴσορροπίας Δυνάμεων (ὅπως τὸ Εὐρωπαϊκὸ κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμισυ χιλιετίας), οἱ πιέσεις ὠθοῦν στὴν διάσπασιν τῶν φυσικῶν

γεωπολιτικῶν ἐνοτήτων: οἱ τοπικῆς Δυνάμεις τείνουν νὰ ἀκολουθήσουν ἀποκλίνουσα πολιτικὴ ἀπὸ τὴν γειτονικῆς των, ὑπέικουσες στὴν ἐπιρροὴν ἀντιστοίχων διαφορετικῶν Μεγάλων Δυνάμεων. Τὸ Πολυπολικὸ Σύστημα ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἐκφράζει τὴν ἰσορροπία ἐνὸς ὠρισμένου χώρου (π.χ. τῆς Εὐρώπης) παραβιάζει συστηματικὰ τὴν φυσικὴ διάρθρωσι ὅλων τῶν ἄλλων, ἀκόμη καὶ ἐὰν ὁ χώρος βάσει ὄντως συναπαρτίζει γεωπολιτικὴ ἐνότητα. Στὴν περίπτωσι τῆς Εὐρώπης δὲν ἐπληροῦτο οὔτε καὶ αὐτὴ ἡ ἐλάχιστη συνθήκη φυσικότητος, ὁπότε τὸ ὅλο σύστημα ἦταν ἄκρως τεχνητό: Ἡ ἰσορροπία ἦταν ἀντιθετικὴ καὶ ὄχι συνεργειακὴ. (Αὐτὸ πληρῶνουν τώρα οἱ Μεγάλαις Εὐρωπαϊκαῖς Δυνάμεις ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἐνοποιηθοῦν ὅταν πλέον τὸ χρειάζονται πρὸς ἀντιμετώπισι τῆς καθολικῆς ὑποβαθμίσεώς των).

Ἀντιθέτως στὸ Μονοπολικὸ Σύστημα, ἡ κεντρομόλος δυναμικὴ του θραύει τοὺς τεχνητοὺς σχηματισμοὺς τείνοντας νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν φυσικὴ διάρθρωσι τῶν κατὰ μέρος ἀντικειμενικῶν γεωπολιτικῶν πεδίων. Οἱ τοπικῆς δυνάμεις ἀπελευθερώνονται ἀπὸ τὴν καταπίεσι τῆς τεχνητότητος τοῦ Συστήματος Ἰσορροπίας τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, καὶ μεγιστοποιοῦν τὴν ἐνεργὸν λειτουργικότητά των, ἐφ' ὅσον εἶναι σὲ θέσι νὰ προσφέρουν χρήσιμο θετικὸ ἔργο.

Ἡ δίνη τὴν ὁποίαν δημιουργεῖ τὸ κεντρομόλο δυναμικὸ τοῦ Μονοπολικοῦ Συστήματος φέρνει τελικὰ σὲ σχέσι τὴν νοσηρῆς καταστάσεις καὶ ὄντοτητες στὸ ἐπίπεδο τῶν μέσων καὶ μικρῶν Δυνάμεων μὲ τὴν Δυνάμεις δευτέρας τάξεως ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἀντιστρέψουν τὸ ἱστορικὸ γίγνεσθαι. Οἱ πρῶτες δὲν ἀντέχουν τὴν λειτουργία τοῦ Νόμου τῆς Αὐξανόμενης Φυσικότητος καὶ ἔτσι συγκλίνουν πρὸς τὴν ρεβιζιονιστικῆς δυνάμεις τῆς Νέας Τάξεως, ἐκεῖνες δηλαδὴ βασικὰ τὴν Δυνάμεις δευτέρας Τάξεως ποὺ κατέρχονται τὴν κλίμακα ἰσχύος. (Οἱ ἀνερχόμενες Δυνάμεις δὲν ἔχουν κατ' ἀρχὴν λόγῳ ἀνατροπῆς τοῦ Μονοπολικοῦ Συστήματος ἐφ' ὅσον ὁ Νόμος τῆς Φυσικότητος στὸ σύστημα αὐτὸ διευκολύνει τὴν ἀνοδό των ἔναντι τῶν προτέρων Μεγάλων Δυνάμεων. Ἡ Κίνα ἀποτελεῖ κλασσικὸ παράδειγμα αὐτῆς τῆς κατηγορίας στὴν παρούσα φάσι, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἀγαστὴ συνεννόησις της —παρὰ τὰ ὑπάρχοντα θεμελιώδη προβλήματα— πρὸς τὴν Η.Π.Α. Βεβαίως προϋποτίθεται ἡ συνεργεία μιᾶς τέτοιας

άνερχόμενης Δυνάμεως πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ Μονοπόλου καὶ ἢ μὴ ὑπέρβασις ὀρίου ἀσφαλείας στὸ μέγεθος τῆς συνολικῆς ἰσχύος της, καθοριζομένου βάσει τοῦ ἐπιπέδου ἰσχύος τῆς Ὑπερδυνάμεως ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἐπιπέδων ἰσχύος τῶν λοιπῶν σχετικῶν Δυνάμεων δευτέρας τάξεως ἀφ' ἑτέρου).

Πρέπει νὰ δικριθῇ ἐν προκειμένῳ ὁ θεμελιώδης ρεβιζιονισμὸς τῶν κατερχομένων, ποὺ ἀποσκοπεῖ στὴν ἀποσταθεροποίησι καί, τελικά, στὴν ἀνατροπὴ τοῦ νεοπαγοῦς Μονοπολικοῦ Συστήματος, ἀπὸ τὸν ρεβιζιονισμὸ τῶν άνερχομένων ποὺ ἀποζητεῖ δυναμικὸ πεδίο δράσεως ἀνάλογο τῆς πραγματικῆς ἰσχύος των. Ἡ Γερμανία π.χ. ὅπως θὰ δοῦμε ἀποτελεῖ ἰδιότυπη περίπτωσι: χρησιμοποιεῖ τὸν δεῦτερο θετικὸ ρεβιζιονισμὸ μὲ σκοπὸ τὸν πρῶτο ἀρνητικὸ. Ἡ Γαλλία εἶναι ὁ Δούρειος Ἴππος.

Ἡ προσκόλλησις τῶν ἀρνητικῶν καὶ ἀχρήστων ὄντοτήτων στὴν τροχιά τῶν βαθύτερα ρεβιζιονιστικῶν δυνάμεων δευτέρας τάξεως ἐντὸς τοῦ Μονοπολικοῦ Συστήματος ἐπιβαρύνει τὴν ροπὴ τῶν τελευταίων καὶ κωλύει τὴν δρᾶσί της. *Ἔτσι, τέτοιες ἀρνητικὲς συσσωματώσεις δροῦν ἀντικειμενικὰ ὑπὲρ τοῦ Μονοπόλου, ἐν ᾧ ἐπιδιώκουν τὴν ἀνατροπὴν του.*

Ὁ συνδυασμὸς τῶν δύο βασικῶν ἡττημένων τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, Γερμανίας καὶ Γαλλίας (ἢ Ἰαπωνία παραμένει σταθερὰ μακρὰν κάθε ἰσχυροῦ συνδυασμοῦ μὲ χώρα ἄλλη πλὴν τῆς Ἡγεμονικῆς), ἀποτελεῖ παρόμοιο ἄξονα ἀρνητικῆς συσσωματώσεως μὲ de facto σκοπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ νεοσυσταθέντος ἡγεμονικοῦ συστήματος καὶ μέσο τὴν δημιουργίαν ἑνὸς ἰσχυροῦ πόλου στὸν ἠπειρωτικὸ Εὐρωπαϊκὸ χῶρο. Ἡ ὑπαρξις συνέχοντος σκοποῦ ὑψηλῆς ἐμβέλειας ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν προσωρινὴν σταθερότητα τοῦ ἄξονος παρὰ τὶς περιστασιακὰς ἔντονες διαφοροποιήσεις ἐνίοτε τῶν συνεργούντων πόλων του.

Ἡ ἐπανακατάφασις, ἀνανέωσις, τροποποιήσις καὶ ἰσχυροποίησις τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1996 (ἐν μέσω τῆς Διακυβερνητικῆς) τῆς κοινῆς Στρατηγικῆς Ἀσφαλείας τῶν δύο χωρῶν, ὅπως εἶχε ἀρχικὰ ὀρισθῆναι κατὰ τὴν σύμπτηξιν τοῦ ΓερμανοΓαλλικοῦ Ἄξονος τὸ 1963, φανερώνει τὴν ἐμμονὴν τοῦ Ἄξονος στὴν προ-

σπάθεια τεχνητῆς ἀναβαθμίσεως του ρόλου του με τὴν βοήθεια τῆς Ὑπερδυνάμεως καὶ τελικὰ εἰς βάρος της (ἢ Γερμανικὴ πολιτικὴ Stresemann πρὸς τὶς Δυτικὰς Δυνάμεις κατὰ τὸν Μεσοπόλεμο).

Ἡ δυναμικὴ καὶ ἀντιδυναμικὴ τοῦ ΓερμανοΓαλλικοῦ Ἄξονος θὰ ἀναλυθῆ ἀργότερα. Ἐδῶ ἀνέφερα τὸ θέμα ὡς παράδειγμα προσπάθειας ὑπερεκτάσεως τῆς δράσεως ἐπιρροῶν δύο Δυνάμεων Δευτέρας τάξεως πέραν τῶν ὁρίων τοῦ πραγματικοῦ δυναμικοῦ ἰσχύος των, μετὰ τὴν συγκρότησι ἄξονος συσσωματώσεως ὁμάδος ὅλης Δυνάμεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἄλλων δευτέρας καὶ τρίτης τάξεως. Ἡ ὑπερέκτασις καταφαίνεται καὶ ἀπὸ τὶς (περιορισμένες καὶ βασικὰ ἀποτυχημένες πάντως) ἀπόπειρες σημαντικῆς δράσεως ἐκτὸς τοῦ οἰκείου χώρου τοῦ Ἄξονος.

Στὸ Μονοπολικὸ Σύστημα ἐξ ὀρισμοῦ ἡ μόνη Δύναμις πραγματικῆς παγκοσμίου ἐμβλείας εἶναι ἡ Πολικὴ Ἡγεμονικὴ Δύναμις. Κάθε ἄλλη Δύναμις ἀνήκει εἰς ὠρισμένο χῶρο, ἐντὸς τοῦ ὁποίου καὶ κυρίως περιορίζεται νὰ ἐνεργῆ. Ὁ χῶρος αὐτὸς τείνει νὰ εἶναι σὲ κάθε περίπτωσι τὸ οἰκεῖο, ἀντικειμενικὰ δεδομένο, γεωπολιτικὸ πεδίο τῆς ἐν λόγῳ Δυνάμεως. Τελικὰ ἡ λογικὴ τῆς φυσικότητος τοῦ μονοπολικοῦ συστήματος ὑπερισχύει τῆς βουλήσεως τῶν ἀξόνων ἀνατροπῆς του.

Ἀκριβῶς ἐπειδὴ ὁ μοναδικὸς Πόλος ἐνὸς Ἡγεμονικοῦ Συστήματος, ὡς μόνος Πόλος, ὑπερέχει ἀποφασιστικὰ τῶν λοιπῶν Δυνάμεων, γι' αὐτὸ δὲν συνδέεται ἀπαραιτήτως μετὰ τὴν ὑπαρξὶ μιᾶς συγκεκριμένης ὁσονδήποτε τεχνητῆς διαρθρώσεως τοῦ οἰκουμενικοῦ πεδίου γενικὰ καὶ κατὰ περιφέρειαν, ὅπως συμβαίνει στὴν περίπτωσι Μεγάλῃς Δυνάμεως ἐνὸς πολυπολικοῦ Συστήματος Ἴσορροπίας. Τὸ πλέγμα ἐπιρροῶν στὸ πολύπολο ἀναγκαστικὰ κατατέμνει τὶς γεωπολιτικὰς ἐνότητες εἰς τεμάχια ἐνσωματούμενα σὲ διάφορες σφαῖρας ἐπιρροῶν.

Ἀντιθέτως οἱ ζῶνες ἐπιρροῶν στὸ Μονοπολικὸ Σύστημα τείνουν νὰ συμπέσουν μετὰ τὶς φυσικὰς γραμμὰς τοῦ δυναμικοῦ πεδίου καὶ τὶς γεωπολιτικὰς σταθερὰς. Ζωτικὸν συμφέρον τῆς Ἡγεμονικῆς Δυνάμεως εἶναι ἡ εὐστάθεια τοῦ μονοπολικοῦ συστήματος, ἡ εὐστάθεια δὲ αὐτὴ συνίσταται ὅχι στὴν ἰσορροπία τῶν μὲν

έναντι τῶν ἄλλων, ἀλλὰ στήν φυσική διάρθρωσι τοῦ δυναμικοῦ πεδίου κατὰ τόπους καὶ στὸ σύνολό του. Τὸ Μονόπολο ἔχει ζωτικὸ συμφέρον κατ' ἀρχὴν τὴν φυσικότητα τῆς διάρθρωσέως του, καὶ γι' αὐτὸ ὁ Νόμος τῆς Φυσικότητος ἰσχύει στὸ Ἡγεμονικὸ Σύστημα ὡς παράγων εὐσταθείας. Ἡ χωρολογικὴ δομὴ τοῦ ἱστορικοῦ γίνεσθαι ἀναδύεται κατὰ τὴν μέγιστη δυναμικὴ τῆς λειτουργικότητός της σὲ περίοδο Μονοπολικῆς καθολικῆς Ὀλοκληρώσεως. Ἡ χωρολογικὴ ἀνάγκη οἰκουμενικῆς ὀλοκληρώσεως εἶναι τὸ τέλος (σκοπός) τῆς Ἱστορίας.

Ἀλλὰ τοῦτο εὐνοεῖ τὴν ἐλεύθερη ἀνάπτυξι τῶν ἐπὶ μέρους δυνάμεων, τὴν τόνωσι τῆς ταυτότητος ἐκάστης ἐξ αὐτῶν καὶ τὴν ἀκώλυτη ἄσκησι τῆς ἐνεργείας των στὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικὸ των, ἐφ' ὅσον ἀσφαλῶς ὑπάρχει ἀξιόλογο δυναμικὸ ἐνεργείας στήν ταυτότητά των γιὰ νὰ ἀντληθῇ.

Στὴν ἀρχὴ τῆς φυσικότητος συμπίπτει τὸ ζωτικὸ συμφέρον τῆς Ἡγεμονικῆς Δυνάμεως ἐνὸς Μονοπολικοῦ Συστήματος καὶ τὸ ζωτικὸ συμφέρον ὑγιειῶν περιφερειακῶν καὶ τοπικῶν Δυνάμεων ποὺ μποροῦν νὰ ἐπιδείξουν δημιουργικὴ θετικότητα προσφορᾶς στήν δυναμικὴ εὐστάθεια τοῦ συνολικοῦ πεδίου τὴν περιοχῆ των.

Ἰδιαίτερη σημασία γιὰ τὸν Ἑλληνισμό ὡς ἰδέα ἔχει καὶ ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς φυσικότητος στήν γεωστρατηγικὴ διάστασι συνεργεῖ, ἐνισχύει καὶ ἐνισχύεται ἀπὸ τὴν ταυτόσημη ἀρχὴ τῆς ἐλευθερίας στήν οἰκονομικοκοινωνικὴ καὶ πολιτιστικὴ. Τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα ἀπελευθεροῦται ἀπὸ τὸν ἀποπνικτικὸ ἐναγκαλισμὸ τοῦ Εὐρωπαϊσμοῦ. Εἰς αὐτὸ ἐναπόκειται νὰ μεγαλουργήσῃ ἐπὶ τέλους τὴν τόσο καθυστερημένην πραγματικὴν ἐπανάστασί του.

Παράρτημα XXVI

Ἡ Οἰκουμενικὴ Στρατηγικὴ τῆς Νέας Τάξεως.

[Εἰκ. 121]

A. Ἐξισοροπητικὰ Στρατηγικὰ Τρίγωνα

A1. Ρωσσία-Ἰαπωνία-Κίνα

A2. Δυνητικὸ Ἐξισοροπητικὸ Τρίγωνο Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως - Ρωσσίας-Βαλκανομικρασιατικοῦ Χώρου μετὰ τὶς δυναμικὰς προεκτάσεις του.

B. Ἐξισοροπητικὰ Δίπολα.

B1. Κίνα-Ἰνδία.

B2. Ἰνδία-Πακιστάν.

Γ. Πεδία ἐπιρροῶν.

Γ1. Ανατολικὴ Εὐρώπη.

Γ2. Βαλκανομικρασιατικὸς Γεωπολιτικὸς Χῶρος.

Γ3. Μέση Ἀνατολή.

Γ4. Κεντρικὴ Ἀσία.

Γ5. Νοτιοανατολικὴ Ἀσία.

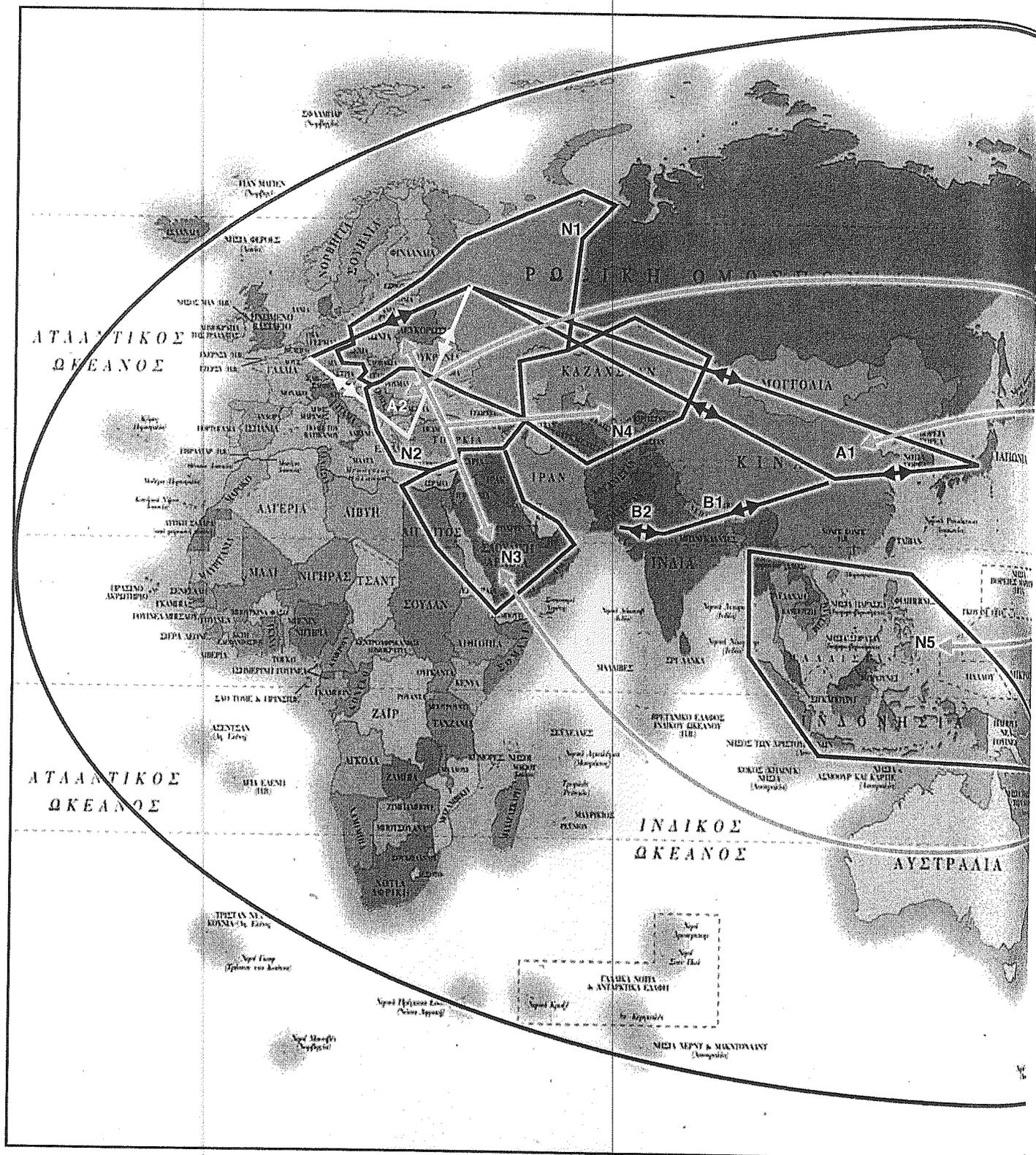
M. Δόγμα Μονρόε.

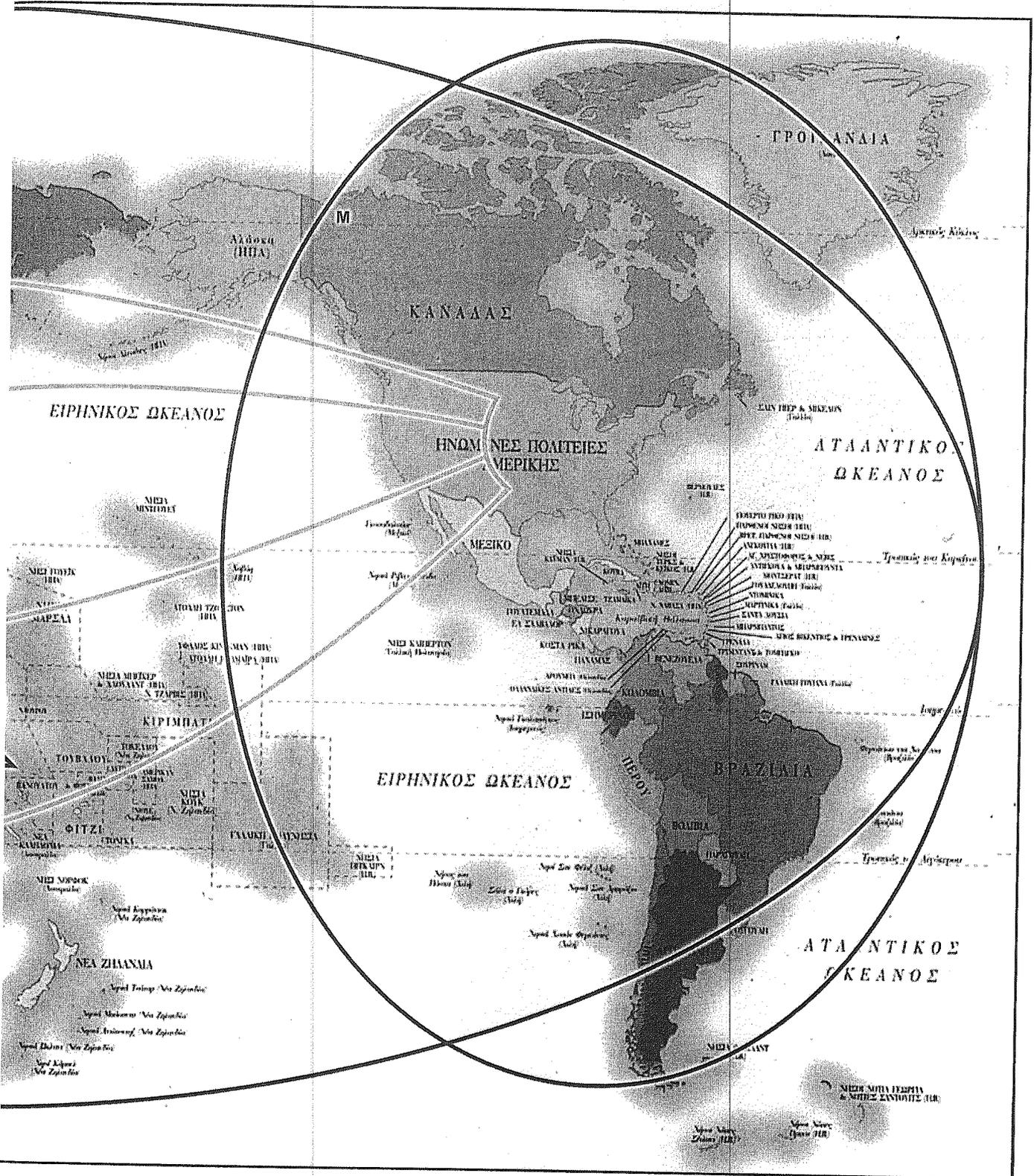
Τὰ Ἐξισοροπητικὰ Στρατηγικὰ Τρίγωνα αὐτορυθμίζονται σὲ μεγάλο βαθμὸ μετὰ τὶς ἀντίρροπες τάσεις των καὶ ἐπομένως ἀπαιτοῦν μικρότερη ἀναγκαία παρέμβασι τῆς Ἡγεμονικῆς Δυνάμεως γιὰ τὴν συμβατὴν μετὰ τὸ Οἰκουμενικὸ Πεδίον εὐστάθειά των.

Ἀντιθέτως τὰ Ἐξισορροπητικὰ Δίπολα χρειάζονται μονιμώτερη καὶ ἐντονώτερη παρέμβασι τῆς Ὑπερδυνάμεως γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς συμβατῆς εὐσταθείας των.

Τὸ Ἀνατολικὸ Ἐξισορροπητικὸ Τρίγωνο Α1 χρειάζεται τὸ συμμετρικὸ Δυτικὸ Τρίγωνο Α2. Στρατηγικὴ προτεραιότης τῶν Η.Π.Α. συνεπῶς θὰ εἶναι ἡ ὀργάνωσις τοῦ Βαλκανομικρασιατικοῦ πεδίου ὡς τρίτου πόλου, καταλλήλως ἐνισχυομένου, μὲ ἐγγενῆ δυναμικὴ ἐπιρροῶν πρὸς Βορρᾶ (Ανατολικὴ Εὐρώπη) καὶ Ἀνατολή (Καύκασος, Κεντρικὴ Ἀσία, Μέση Ἀνατολή). Ἡ Τουρκία ἀποτελεῖ δεδομένη ἰσχυρὴ ἐστία τέτοιας στρατηγικῆς, μὲ μείζονα καὶ ὅλο ἐν μεγαλύτερο διαμορφούμενο ρόλο. Τὸ Συνεργειακὸ Τρίγωνο Ἀθηνῶν-Ἀγκύρας-Βελιγραδίου εἶναι ἡ ἰσχυροτέρα καὶ, ὑπὸ τοὺς ἰσχύοντες τοπικοὺς συσχετισμοὺς, ἐπωφελεστέρα γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρχὴ ὀργανώσεως τοῦ σχετικοῦ Γεωπολιτικοῦ πεδίου. Ἰδιαιτέρως λόγῳ τῆς (βραχυπροθέσμου πιθανώτατα) ἀβουλίας ἢ ἀδυναμίας τοῦ Σερβικοῦ παράγοντος νὰ συντονισθῇ πρὸς τὶς τοπικὰ καὶ οἰκουμενικὰ χωρολογικὰ παραμέτρους, ἡ ἙλληνοΤουρκικὴ καθολικὴ Συνεννόησις εἶναι θεμελιῶδης ἄξων ἐπιδιώξεως τῶν χωρολογικῶν ζωτικῶν συμφερόντων, ἀρκεῖ, βεβαίως, ἡ χώρα νὰ αὐξήσῃ τὶς ἰκανότητες ἰσχύος της καὶ νὰ ἀρθρώσῃ ρεαλιστικὴ, βαθυγνώμονα συνολικὴ στρατηγικὴ — αἰτούμενα ποὺ ἡ ἡγετικὴ ἀναξιοκρατία ἀποδεδειγμένα ἀδυνατεῖ νὰ ἐπιτελέσῃ.

Είχ. 121. Η Οίκουμεινική Στρατηγική τής Νέας Τάξεως.

Παράρτημα XXVII

Ἡ Στρατηγική Κάθοδος τῆς Ρωσσίας πρὸς τὸν Ἰνδικὸ Ὦκεανὸ καὶ ἡ Ἀναίρεσίς της [Εἰκκ. 122-124]

Κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἄρχισε καὶ ἀνεπτύχθη μία διαδοχικὴ ἐπέκτασις τῆς Ρωσικῆς κυριαρχίας καὶ ἐπιρροῆς στὴν Κεντρικὴ Ἀσία (Εἰκκ. 122). Ἡ ἐξάπλωσις ἐπεταχύνθη μετὰ τὴν ἥττα τῆς Ρωσσίας κατὰ τὸν Κριμαϊκὸ Πόλεμο (1856), καὶ ἰδίως μετὰ τὴν ΠρωσσοΡωσικὴ συνεννόησι τοῦ 1863 ἐν σχέσει πρὸς τὸ Πολωνικὸ ζήτημα, καὶ τὴν γενικώτερη συνεργεία ἢ ὁποία ἀνεδείχθη εἰς κεντρικὸ ἄξονα τῆς πρώτης φάσεως τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ Bismarck (1862-1878).

Ἡ σύμπηξις τοῦ Κεντρικοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ἀξονος Γερμανίας-Αὐστρίας-Ἰταλίας καὶ ἡ ἀπόκλισις Γερμανίας-Ρωσσίας ὠδήγησαν στὴν συγκρότησι τῆς Ἐγκαρδίου Συνεννοήσεως μεταξὺ Ἀγγλίας-Γαλλίας-Ρωσσίας. Προηγήθηκε ἡ συμβα-

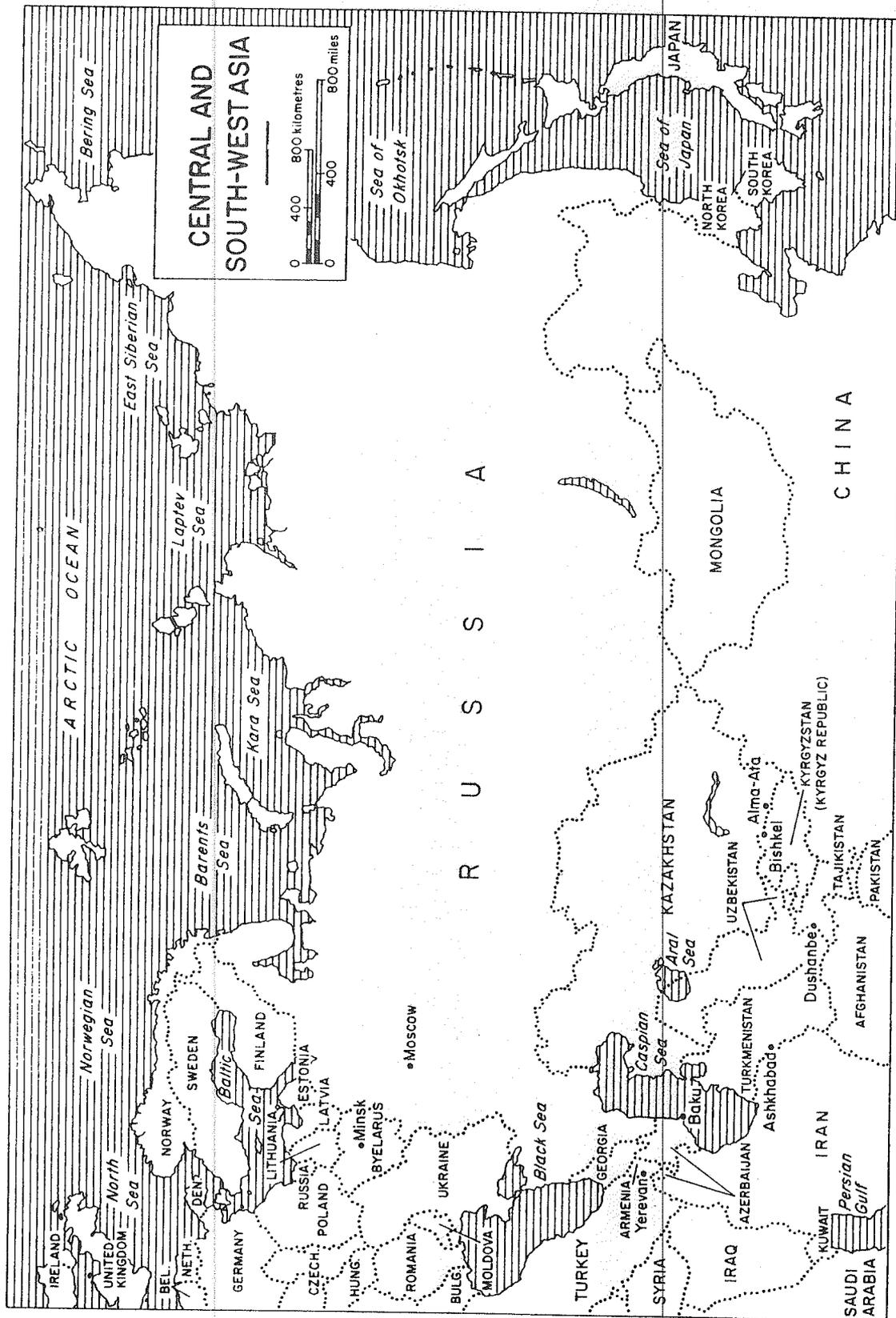

Εἰκκ. 122. Ἡ Ρωσικὴ Ἐπέκτασις στὴν Κεντρικὴ Ἀσία.
Παρασημειοῦται ὁ χρόνος προσκτήσεως κάθε περιοχῆς.

Εἰκ. 123. Στρατηγικὸς Διαμελισμὸς τῆς Περσίας (ἈγγλοΡωσικὴ Συμφωνία 1.8.1907). Ἡ Παρακασπία Περιοχὴ ἀποτελεῖ τὴν Ρωσικὴ Σφαῖρα ἐπιρροῆς, ἡ περιοχὴ παρὰ τὴν Βρεττανικὴ Ἰνδία (Πακιστάν) τὴν Ἀγγλικὴ Σφαῖρα ἐπιρροῆς καὶ ἡ ἐνδιάμεσος ζώνη τὴν Οὐδέτερα Σφαῖρα.

τικὴ Συνεννόησις Ρωσσίας-Γαλλίας (ΡωσσοΓαλλικὴ Συμμαχία Ἰανουάριος 1893), καὶ Ἀγγλίας-Γαλλίας (8 Ἀπριλίου 1904). Ἡ Ἀγγλία, μετὰ ἀπὸ βραχύβιο καὶ ἀμφίροπη ἀπόπειρα ἈγγλοΓερμανικῆς προσεγγίσεως, ἐκινήθη προσωρινὰ εἰς ἀπομονωτισμὸν, ὁ ὁποῖος συνεπεία δραστηκῶν Γερμανικῶν ἐνεργειῶν (ὅπως τὸ πρόγραμμα τοῦ Alfred von Dirpitz γιὰ τὴν ταχύρρυθμο ἀνάπτυξι Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ ἐκ μέρους τῆς Γερμανίας (28.3.1898), καὶ ἡ ἐξασφάλισις ἀπὸ τὴν Γερμανία τοῦ Συμβολαίου κατασκευῆς τοῦ καιρίας στρατηγικῆς σημασίας Σιδηροδρόμου τῆς Βαγδάτης, 23.12.1899) μετετρέπη εἰς πολιτικὴν συστάσεως ἀντι-Γερμανικῶν συνδυασμῶν καὶ Συνθηκῶν. Στις 29.5.1901 τὸ Μνημόνιο τοῦ Ἀγγλο Πρωθυπουργοῦ Salisbury θέτει τέρμα στις συζητήσεις γιὰ μίαν ἈγγλοΓερμανικὴν δυναμικὴν συναντίληψιν. Ἡ Ἀγγλία ἐγκαινιάζει τὴν νέα πολιτικὴν μετὰ τὴν ἈγγλοἸαπωνικὴν Συμμαχίαν τῆς 30.1.1902. Στις 6.7.1903 ἀρχίζουσι οἱ συνομιλίαι γιὰ τὴν ἈγγλοΓαλλικὴν

Είκ. 124. Κεντρική 'Ασία και Πέριξ.
 'Ο περιορισμός της Ρωσικής στρατηγικής επιδράσεως εις 'Υπερκαυκασία και Κεντρική 'Ασία μετά την κατάρρευσι της Σοβιετικής 'Ενώσεως.

Ἐγκάρδιο Συνεννόησι (Entente Cordiale), οἱ ὁποῖες εὐοδώνονται στίς 8.4.1904 με στρατηγική σύμπτωσι τῶν δύο χωρῶν. Ἡ κρίσις τοῦ Μαρόκου προκληθεῖσα ἀπὸ τὴν Γερμανία (31.3.1905), ἀποδεικνύει τὴν ἀντοχὴ τῆς ἈγγλοΓαλλικῆς Συνεννόησεως (Συνέδριον τῆς Algeciras 16.1-8.4.1904), Πρᾶξις τῆς Algeciras, 8.4.1906: ΓαλλοἸσπανικὸς ἔλεγχος τοῦ Μαρόκου ὑπὸ Ἑλβετὸ Ἐπιθεωρητῆ καὶ με ὀνομαστικὴ ἐπικυριαρχία τοῦ Σουλτάνου).

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ρωσσο-Ἰαπωνικὸς Πόλεμος 1904-1905 κατέληξε εἰς Ρωσικὴ ἥττα, τὴν στιγμὴν ποὺ ἡ Ρωσσία σπαράσσεται ἀπὸ κοινωνικοὺς ἀγῶνες καὶ ταραχάς. Ἡ Ρωσσία, προετοιμάζουσα ΡωσσοἈγγλικὴ προσέγγισι, καταργεῖ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1906 Στρατιωτικὰς Συμβάσεις με τὴν Γαλλίαν ἀντι-Ἀγγλικῆς κατευθύνσεως, γενόμενες τὸ 1900-1901. Ἐν μέρει κατόπιν Ἀγγλικῶν ροπῶν, ἐπέρχεται ΡωσσοἸαπωνικὴ Συμφωνία κοινῆς μονοπωλιακῆς κατοχῆς τῆς Μαντζουρίας, 30 Ἰουλίου 1907. Ἐνα μῆνα ἀργότερα, 31 Αὐγούστου 1907, ὑπογράφεται ἈγγλοΡωσικὴ Συμφωνία. Μαζὺ με τὴν οὐδετεροποίησι τοῦ Θιβέτ ὡς κράτους-ἀπορροφητῆρος πίεσεων καὶ τὴν ἀποποίησι ἐκ μέρους τῆς Ρωσσίας μιᾶς κατευθείαν γραμμῆς ἐπαφῆς με τὸ Ἀφγανιστάν (πρᾶγμα ποὺ ἐξασφάλιζε τὴν ἀσφάλεια τῶν Βρεττανικῶν Ἰνδιῶν ἀπὸ Ρωσικὴ πίεσι στὰ Βορειοδυτικὰ), ἡ μείζων σύγκλισις τῶν δύο Δυνάμεων ἀφεώρα στὸν Στρατηγικὸ Διαμελισμὸ τῆς Περσίας εἰς δύο σφαῖρες ἐπιρροῶν καὶ μία ἐνδιάμεσο οὐδετέρα ζώνη (Εἰκ. 123). Αὐτὸ ἀπετέλει τὸ μέγιστον τῆς Ρωσικῆς ἐπεκτάσεως πρὸς τὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανόν.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Ἀφγανιστάν (εἰσβολὴ Σοβιετικῆς Ἐνώσεως εἰς αὐτὸ, 1979) ἀποδεικνύει τὴν συνέχεια τῶν γεωπολιτικῶν στρατηγικῶν. Ἡ κατάρρευσις τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως ἐπανέφερε τὴν κατάστασι στὴν πρὸ τῆς Ρωσικῆς ἐπεκτάσεως περίοδο (Εἰκ. 124).

Ἡ ἠϋξημένη σημασία τῆς Περσίας-Ἰρὰν παραμένει ἀκεραία καὶ γιὰ σοβαροὺς γεωστρατηγικοὺς λόγους, πλὴν τοῦ ρόλου τῶν ἀποθεμάτων πετρελαίου στὴν χώρα καὶ τῶν προσφόρων ὁδῶν διοχετεύσεως πετρελαίων τῆς Κεντρικῆς καὶ Παρακασπίου Ἀσίας διὰ τῆς χώρας αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Ὁ Ψυχρὸς Πόλεμος εἶχε μία καθαρὴ ψυχρὴ Νίκη, ὄχι ὀλιγώτερο ἀποφασιστικὴ ἐπειδὴ δὲν ἦταν θερμὴ. Μὲ τὴν κατάρρευσι τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως οἱ Η.Π.Α. κατέστησαν οἰκουμενικὴ ἡγεμονικὴ δύναμις καὶ ὁ Κόσμος εἰσῆλθε (γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ τὴν Ρωμαϊκὴ Ἑγεμονία καὶ Αὐτοκρατορία) εἰς φάσι Ἑγεμονίας Δυνάμεως ἀντὶ Ἴσορροπίας Δυνάμεων.

Σὲ Μονοπολικὸ Σύστημα (καὶ πρὶν αὐτὸ μετεξελιχθεῖ εἰς ἐνιαίαν Αὐτοκρατορία) ὁ ρόλος τῶν τοπικῶν δυναμικῶν κέντρων ἐνδυναμοῦται, ἐνῶ ἡ ταυτότησ των ἐκδηλοῦται ἐλευθερώτερα. Στὸ Σύστημα Ἴσορροπίας Δυνάμεων ἀκόμη καὶ ἥσων περιφερειακὴ διατάραξις του μπορεῖ νὰ τὸ ἀποσταθεροποιήσῃ ἀν ἐκλυθοῦν οἱ ἀντίρροπες τάσεις τῶν ἰσορροπουσῶν Δυνάμεων.

Ἀντιθέτως τὸ Ἑγεμονικὸ Σύστημα δὲν ἀπειλεῖται ἀκόμη καὶ ἀπὸ μείζονες ἀνακατατάξεις ἐφ' ὅσον αὐτὲς ἀπὸ τὴν φύσι τοῦ συστήματος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πλησιάσῃ σὲ ἔντασι τὸ δυναμικὸ τοῦ Κέντρου. Τείνει νὰ ἀποκατασταθῇ ἔτσι φυσικώτερη τάξις δυναμικῆς εὐσταθείας.

Μία τέτοια φυσική τάξις δημιουργεῖ τῖς συνθῆκες ἁρμονικῆς συνθέσεως τῶν συνιστωσῶν παραμέτρων. Ὄταν οἱ παράγοντες μποροῦν νὰ φθάσουν ἐλεύθερα τὸ μέγιστο καὶ βέλτιστο τῆς λειτουργικότητάς των ἐκλείπει ἡ δυσαρμόνιος ἀσυμβατότης των ποὺ προέρχεται κατὰ βάσιν ἀπὸ τὸν τεχνητὸ περιορισμὸ τῆς ἀνεμπόδιστου δράσεώς των: μποροῦν τότε νὰ συντεθοῦν κατὰ τὸ ἰδίωμα τῆς φύσεώς των καὶ τὸν βαθμὸ τῆς οἰκείας των τελειότητος.

Ἔτσι τὸ Μονοπολικὸ σύστημα εὐνοεῖ (ἀκριβῶς μέσω τοῦ τονισμοῦ τῆς ἐλευθέρως δράσεως ἀνεξαρτήτων κέντρων) τὴν ἀνάδυσιν μιᾶς συνθετικῆς «κοινῆς» ποὺ συνιστᾷ καὶ τὴν πραγματικὴ οἰκουμενικοποίησιν, πολιτιστικὴ, οἰκονομικὴ, πολιτικὴ.

A

Γιὰ τὸν Ἑλληνισμό (ὡς πολιτιστικὴ παράμετρο) ἡ ἔναρξις τῆς νέας Μονοπολικῆς Πολιτικοῖστορικῆς φάσεως ἐσήμαινε τὴν δυνατότητα ἀποδείξεως τοῦ λειτουργικοῦ δυναμισμοῦ του ἀφ' ἑνὸς σὲ περιφερειακὸ ἐπίπεδο (λόγω τῶν ἱστορικῶν πολιτιστικοθρησκευτικῶν δεσμῶν στὸν γειτονικὸ γεωπολιτικὸ χῶρο τῆς Ἑλλάδος) καὶ ἀφ' ἑτέρου στὸν παγκόσμιον χῶρον (βάσει τῆς οἰκουμενικότητος τῆς χρησιμότητός του).

Στὴν πανσπερμία τῶν καταβολῶν ποὺ ἀνεμπόδιστα συνηγωνίζοντο στὸ Ἡγεμονικὸ καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸ Αὐτοκρατορικὸ Ρωμαϊκὸ «Κοινὸ τῆς (γνωστῆς) Οἰκουμένης», ὁ Ἑλληνικὸς Λόγος ἔβαλε τὴν μορφωτικὴν του σφραγίδα.

Μὲ τὸ Ἀμερικανικὸ Μονόπολο ὁ Ἑλληνισμὸς ἤδη ἐξ ἀρχῆς συμπίπτει κατὰ τὸ συστατικὸ θεμελιῶδες βίωμα τῆς ἀποτελεσματικῆς ἀριστείας: α) Σκοπὸς κάθε ὄντος εἶναι ἡ τελειότης του, ἢ, κατὰ τὴν σύγχρονον διατύπωσιν, ἡ μέγιστη πραγμάτωσις ἑαυτοῦ. Ἡ ροπὴ αὕτη ἱεραρχεῖται κατὰ τὴν διάρθρωσιν καὶ τῖς συνέπειάς της σὲ σύστημα γενικωτέρων καὶ μερικωτέρων «ἀριστεϊῶν». β) Ἀλλὰ καὶ οἱ «ἀρετές» αὐτὲς εἶναι ἀξίες καὶ ἰκανότητες λειτουργικῆς: ἡ τελειότης εἶναι χρήσιμη ἢ ἀριστεία εἶναι ἀποτελεσματικὴ. Καὶ αὐτὸ ὀλοκληρώνει τὴν εὐδαιμονία τῆς τελειότητος.

B

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα εἰδικώτερα ἐπεβάλλετο ἰδίως στὴν νέα Μονοπολικὴ Τάξι τοῦ Παγκοσμίου Συστήματος νὰ ἀναπτυχθῆ ἓνα Δόγμα Συνολικῆς Ἐθνικῆς Στρατηγικῆς ἐπὶ τῆς ἐξῆς βάσεως:

1) Δυναμικὴ τοπικὴ καὶ περιφερειακὴ στρατηγικὴ ὀργανώσεως τοῦ οἰκείου ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ γεωπολιτικοῦ χώρου μὲ τὶς φυσικὰς του προεκτάσεις. (Μία ρεαλιστικὴ τέτοια στρατηγικὴ σημαίνει ὑπὸ τὶς περιστάσεις πρωτίστως δημιουργικὴ ἐνεργοποίησι καὶ ἰσχυροποίησι καὶ ἐναρμόνισι δύο ἀξόνων-κλειδιῶν Ἀθηνῶν-Ἀγκυρας καὶ Ἀθηνῶν-Βελιγραδίου).

2) Ὁξὺς συντονισμὸς τῆς Στρατηγικῆς (1) καὶ τῆς συνολικῆς διαρθρωμένης Ἐθνικῆς Στρατηγικῆς πρὸς τὸ Ἀμερικανικὸ Ἡγεμονικὸ Μονόπολο. Τὸ τοπικὸ καὶ περιφερειακὸ πεδίο πρέπει νὰ συνεργῆ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ δυναμικὸ πεδίο γιὰ νὰ μεγιστοποιηθῆ ἡ ἀποδοτικότης του. Ἡ συγκεκριμένη διαμόρφωσις ἐξ ἄλλου τοῦ οἰκουμενικοῦ πεδίου στὴν δεδομένη περιοχὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν φύσι καὶ ἀποδοτικότητα τοῦ ἐγκαθιδρυμένου τοπικοῦ πεδίου ὡς πρὸς τὴν ὀργανικὴ ἐναρμόνισι τῶν Ἡγεμονικῶν καὶ Τοπικῶν ζωτικῶν συμφερόντων.

3) Τὸ (1) εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένο μὲ τὸ (2). Γενικῶς ἡ γεωστρατηγικὴ ἀνάλυσις πρέπει νὰ εἶναι ἐνιαία. Δὲν νοεῖται χωριστὴ ἀντιμετώπισις τῶν διαφορῶν θεμάτων, ἢ καὶ ἀντιμετώπισις μερικῆς δέσμης σχέσεων καθ' ἑαυτῆς (π.χ. τὸ Κυπριακὸ συνδέεται μὲ τὴν ἰσχὺ τῶν ὄρων ἀποστρατιωτικοποιήσεως στὶς Συνθήκας Λωζάνης καὶ Παρισίων, τὸ θέμα τῆς ὑφαλοκρηπίδος μὲ τὸ Κυπριακὸ καὶ μὲ τὸ ζήτημα τῶν βραχονησίδων κ.λπ. Ἐπὶ πλεόν τὰ ἙλληνοΤουρκικὰ σχετίζονται μὲ τὸ Σχοπιανὸ ζήτημα, αὐτὸ μὲ τὶς ἙλληνοΣερβικὰς σχέσεις καὶ τὸ Ἀλβανικὸ κ.ο.κ.). Κατὰ μείζονα λόγῳ δὲν μπορεῖ νὰ συλληφθῆ περιφερειακὴ στρατηγικὴ ἀσύντακτος πρὸς τὰ πραγματικὰ γεωπολιτικά, ζωτικὰ συμφέροντα τῆς Ἡγεμονικῆς Δυνάμεως στὴν περιοχὴ.

4) Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωσις δὲν ἀποτελεῖ ὄντοτητα πολιτικοῖστορικὴ ὀργανικῆς ὀλοκληρώσεως, δὲν συνιστᾶ κύριο, ἀποφασιστικὸ ἢ καὶ σύντονα δραστηκὸ κᾶν

παράγοντα στο παγκόσμιο πεδίο, δὲν ἀσχεῖ κυρίαρχο ἐπιρροή στὴν περιοχή. καὶ δὲν εἶναι ἡ πρώτη στρατηγικὴ προτεραιότης τῆς Ἑλλάδος. Γιὰ νὰ εἶναι ἡ συμμετοχὴ τῆς χώρας στὴν Ε.Ε. πράγματι καὶ ὄχι ὀνόματι ἰσοτιμίας, πρέπει νὰ ἀξιοποιουῦνται καὶ πολλαπλασιάζονται οἱ οἰκεῖες τῆς δυνατότητες μὲ τὸν ὀρθὸ περιφερειακὸ καὶ οἰκουμενικὸ συνδυασμό, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀπόλυτο προτεραιότητα ἐναντι τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ συσχετισμοῦ.

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἑλλάδος στὶς διαδικασίες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καὶ ὀλοκληρώσεως γίνεται ἀπὸ θέσεως ἰσχύος ὅταν ἔχουν ἐπιτευχθῆ οἱ ὅροι (1) καὶ (2). Οἱ Τουρκικὲς προτεραιότητες ἐκφράζουν συνεπέστερα τὶς χωρολογικὲς ἀναγκαιότητες καὶ τὰ ζωτικὰ συμφέροντα τοῦ ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ χώρου.

Ἐνώπιον τῶν κοσμοϊστορικῶν εὐνοϊκῶν συνθηκῶν ἡ Ἑλληνικὴ Ἡγετικὴ Ἀναξιοκρατία μὲ πομπικὴ ἐπίδειξι θριαμβικῆς ἀνικανότητος ἔχει ἀποτύχη ὄχι μόνον νὰ ἀνταποκριθῆ στὴν μείζονα πρόκλησι τῶν καιρῶν, ὄχι καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ ἐνεργὸ τὴν δυναμικὴ τῆς Ἑλληνικῆς ταυτότητος, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀρθρώσῃ ἔστω μία στοιχειωδῶς συνεπῆ καὶ ἐπιτυχῆ διαχειριστικὴ πολιτικὴ διατηρήσεως τῆς ταυτότητος ὡς παρακαταθήκης μελλοντικῆς ἐνεργοποιήσεως.

Ἡ ἱστορικὴ πρόκλησις πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνισμό ἦταν (καὶ παραμένει ὅσο, καὶ κατὰ τὸ μέτρο ποὺ διαρκοῦν, τὰ κενὰ Ἰσχύος καὶ ἡ συμπαρολουθοῦσα ρευστότης στρατηγικῶν καὶ πολιτικῶν δομῶν) νὰ συγκλίνῃ καὶ νὰ συμπέσῃ ἡ δυναμικὴ τῆς ταυτότητος τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς τὴν διαμορφούμενη δυναμικὴ τοῦ Ἡγεμονικῶ Οἰκουμενικοῦ πεδίου. Εἰς τὴν μοναδικὴ προηγουμένη περίπτωσι μονοπολικοῦ συστήματος, τὴν Ρωμαϊκὴ Ἡγεμονία καὶ Αὐτοκρατορία, ὁ Ἑλληνισμὸς συνήργησε χωρὶς ἀναστολές μὲ τὴν Ρωμαϊκὴ Δυναμικὴ εἰς συγκρότησι καὶ διατήρησι Ἑνιαίου Οἰκουμενικοῦ Συστήματος καὶ τῆς Κοινῆς Εἰρήνης, ἀφοῦ προηγουμένως κατὰ τοὺς Ἑλληνιστικὸς χρόνους εἶχε διευρυνθῆ ὥστε νὰ περιλάβῃ μὲ ἀμφίδρομες ἀφομοιωτικὲς διαδικασίες τὴν ἰσχυρὴ γονιμότητα κάθε συστατικοῦ μέρους τῆς εὐρυτέρας γεωπολιτικῆς ἐνότητος τῆς προσεχοῦς καὶ ἐπέκεινα (Ἑγγὺς καὶ Μέσης) Ἀνατολῆς χωρὶς ἀποκλεισμούς. Ἡ Μεγίστη Εὐκαιρία ἐπαναπαρουσιάζεται κατὰ τὴν εὐδαίμονα συγκυρία τοῦ παρόντος. Οἱ παραμορφωτικὲς ἀγκυλώσεις τοῦ Εὐρωπαϊσμοῦ

χαλῶνται καὶ οἱ τεχνητές, ἀφύσικες διαρθρώσεις τοῦ ἀποδομοῦνται. Τὰ αὐτὰ κατ' οὐσίαν φαινόμενα συμβαίνουν στὸν Πνευματικὸ καὶ τὸν Στρατηγικὸ τομέα, ὅπου ἰδεολογικὰ κενὰ Ἴσχύος καὶ Γεωπολιτικὸς Μεταμοντερνισμὸς ἀντιστοίχως ἀπελευθερώνουν τὴν ἀστρέβλωτη δρᾶσι κάθε ἐνεργειακοῦ δυναμικοῦ, ἀπαραίτητη προϋπόθεσι μιᾶς ἀβιάστου ἐναρμονίου συνθέσεώς των. Πολιτισμὸς, Πολιτικοῖστορικὴ Στρατηγικὴ καὶ Οἰκονομία ἀρχίζουν νὰ ἀναδεικνύουν ἐπιτέλους τὴν ἴδια θεμελιώδη μορφή, προανάκρουσμα καὶ εὐαγγέλιο συγκροτήσεως μιᾶς ἐπὶ μακρὸν ἀναμενομένης νέας συνθέσεως τῆς ἀνθρώπινης λειτουργικότητος καὶ ἀναγεννημένης ὀλοκληρώσεως τῆς ὄντοτητος τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ὑπερτάτη ἀξία τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔγκειται εἰς τὴν δυνατότητά του νὰ παράσχη τὸ βιωματικὸ καὶ ἐννοιολογικὸ ὀργανικὸ πλαίσιο γιὰ αὐτὴ τὴν σύνθεσι καὶ ὀλοκλήρωσι, στὴν ὁποία ἐκάστη τῶν διαφόρων δυναμικῶν ποὺ συνιστοῦν τὸ ὅλο πεδίο εὐρίσκει τὸ κατάλληλο ἔδαφος γιὰ τὴν πληρέστατη ἀνάπτυξί της καὶ τὴν μεγιστοποίησι τῆς προσφορᾶς ποὺ ἡ οἰκεία φύσι τῆς ταυτότητός της ἐπιδέχεται. Ὁ Ἑλληνισμὸς ἦταν πάντοτε ἀφθονος, καὶ μὲ τίς δύο ἔννοιες τῆς λέξεως, ἀκένωτος καὶ εὐεργετικὸς, ὅπως τὸ Ἄγαθὸ τοῦ Πλάτωνος. Ἡ στενόχωρος ἀντίληψις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς ἀσύνδετης, ἐσωστρεφοῦς μονομέρειας καὶ κενῆς ἰσχυρογνωμοσύνης, ἀμαυρώνει τὴν ἰσχὺν καί, ἄρα, τὴν ἀποτελεσματικότητά του, ἐκπορεύεται δὲ ἀπὸ τὴν ἀνομολόγητη συνείδησι τῆς Νεοελληνικῆς ἀσθενείας. Τὸ Ἑλληνικὸ ἰδεῶδες τῆς αὐτάρκειας δὲν ὑποδηλώνει βίωμα κλειστοῦ συστήματος ἀνεπικοινωνήτου πρὸς ἄλλες παραμέτρους τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντός του, ἀλλὰ ἐκφράζει τὴν ὑπερχειλίζουσα προσφορὰ τῆς τελειότητος, τὸ ἀτέρμον ἐνεργειακὸ δυναμικὸ τῆς παγκρατοῦς γονιμότητος.

Ἔτσι ἐλειτούργησε ὁ Ἑλληνισμὸς γιὰ τὴν Ἀνατολή, τὸν Μακεδονικὸ ἐπεκτατισμὸ, τὸ Ρωμαϊκὸ Imperium, τὴν Χριστιανικὴ ἀποκάλυψι, γιὰ τὸ Ἰσλάμ ἀκόμη, τὴν πρώτη (Μεσαίων) καὶ τὴν δευτέρα (Αναγέννησις καὶ Μεταρρύθμισις) ἐπίσης φάσι τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ βέλτιστο τῆς χρηστικότητος του σὲ εὐρέα πλαίσια ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπέδωσε ὑπὸ τὶς συνθήκας ἐλευθέρως ἐπικοινωνίας τῆς Ρωμαϊκῆς Ἡγεμονίας, ὅποτε καὶ ἐμόρφωσε τὴν ἰδεολογικὴ καὶ πρακτικὴ ταυτότητα τῆς Αὐτοκρατορίας, ὅπως καὶ τὴν Ὁρθόδοξο Ἀλήθεια τῆς διαδόχου Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Πάλιν ἡ παγκόσμιος χοάνη τῆς Ἀμερικανικῆς Ἡγεμονίας καλεῖ εἰς ἀποφασιστικὴ προσφορὰ περιουσίας. Μέγα ἔργο πρόκειται τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐὰν ὄντως ζῆ καὶ δύναται, καὶ στέφανος μεγάλου κατορθώματος πλέκεται. Ἐὰν ὅμως τὸν ἐκφράζει, φεῦ, ἡ Ἑλληνικὴ Ἡγετικὴ Ἀναξιοκρατία, μὲ τὶς πομφόλυγες τῆς μεγεθολογίας της καὶ τὴν ἀχαλίνωτη ἀερολογία της, μὲ τὴ νοσηρὴ συμπλοκὴ κενοῦ ἐθνικισμοῦ στρεφόμενου κατὰ τοῦ οἰκείου καὶ ἐξαρτηματικοῦ διεθνισμοῦ λειτουργούντος ὑπὲρ τοῦ ἄλλοτρίου, τότε ὁ Ἑλληνισμὸς ἀποτελεῖ ἀνενεργὸ μουσειακὸ ἔκθεμα πάλαι ποτὲ μεγαλείου. *Ἡ Ἀμερικὴ ἔδρασε ἤδη ὡς liberatrix mundi: οἱ ἀποστεωμένους δομὰς ἐθραύσθησαν καὶ τὰ λείψανά των κεῖνται ἄκλαυστα: οἱ ἀρτηριοσκληρωτικὲς διαδικασίαις μποροῦν νὰ παραμερισθοῦν.*

Ἀπομένει νὰ συντελεσθῆ ἡ *renovatio mundi*, καὶ νὰ διευκρινισθῆ ἡ κυρίαρχος οὐσιαστικὴ σύστασις τῆς νέας καταστάσεως, ὅταν ἀποκρυσταλλωθῆ.

Παράρτημα XXVIII

Τὸ Ἰδεατὸ Πνευματικὸ Πολυδύναμο τῆς Ἑλλάδος.

[Εἰκ. 125]

Ἡ Εὐρώπη ὡς γεωγραφικὸς χῶρος ἔχει ἀνατμηθῆ ἀπὸ γεωπολιτικῆς, πολιτιστικοθρησκευτικῆς καὶ ἐθνολογικῆς ἀπόψεως στὸ Κεφάλαιο 7.

Ἡ Εὐρώπη ὡς ἱστορικὴ πραγματικότης συνίσταται στὸ πολιτικὸ καὶ πολιτιστικὸ σύστημα ποὺ ἐγεννήθη καὶ ἐξελίχθη στὸν Δυτικὸ καὶ Κεντρικὸ χῶρο τῆς γεωγραφικῆς Εὐρώπης ὡς ἀποτέλεσμα τῆς διασπορᾶς πρὸς Νότο τῶν Τευτονικῶν φύλων τοὺς πρώτους αἰῶνες μ.Χ.

Ἡ ἱστορικὴ Εὐρώπη καλύπτει ἐπομένως τὸν χῶρο δυτικὰ τῆς Δυναμικῆς Γραμμῆς Τεργέστης–Πετρουπόλεως. Χρονικὰ ἀρχίζει μὲ τὰ πρῶτα Γερμανογενῆ Βασίλεια ποὺ ὑποκατέστησαν τὴν Δυτικὴν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν κατὰ καὶ μετὰ τὴν πτῶσιν αὐτῆς. Ὡς Δυναμικὴ Ἐναρξίς τῆς ἱστορικῆς Εὐρώπης ἀρμόζει συμβολικὰ καὶ πραγματικὰ νὰ θεωρηθῆ ἡ στέψις τοῦ Βασιλέως τῶν Φράγκων Καρόλου τοῦ Μεγάλου στὴν Ρώμη τὰ Χριστούγεννα τοῦ 800 μ.Χ. ὡς Αὐγούστου Αὐτοκράτορος: *Karolo Augusto a Deo coronato magno et pacifico imperatori vita et victoria.*

Ἡ πρώτη φάσις τῆς ἱστορικῆς Εὐρώπης ἐκφράζεται στὸν Μεσαίωνα μὲ τὴν σύζευξιν Καθολικισμοῦ καὶ Τευτονισμοῦ. Τὸ διπλοῦν φαινόμενον τῆς Κλασικιστικῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τῆς Γερμανικῆς Μεταρρυθμίσεως σηματοδοτεῖ τὸ τέλος τῆς πρώτης καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς δευτέρας φάσεως τῆς ἱστορικῆς Εὐρώπης.

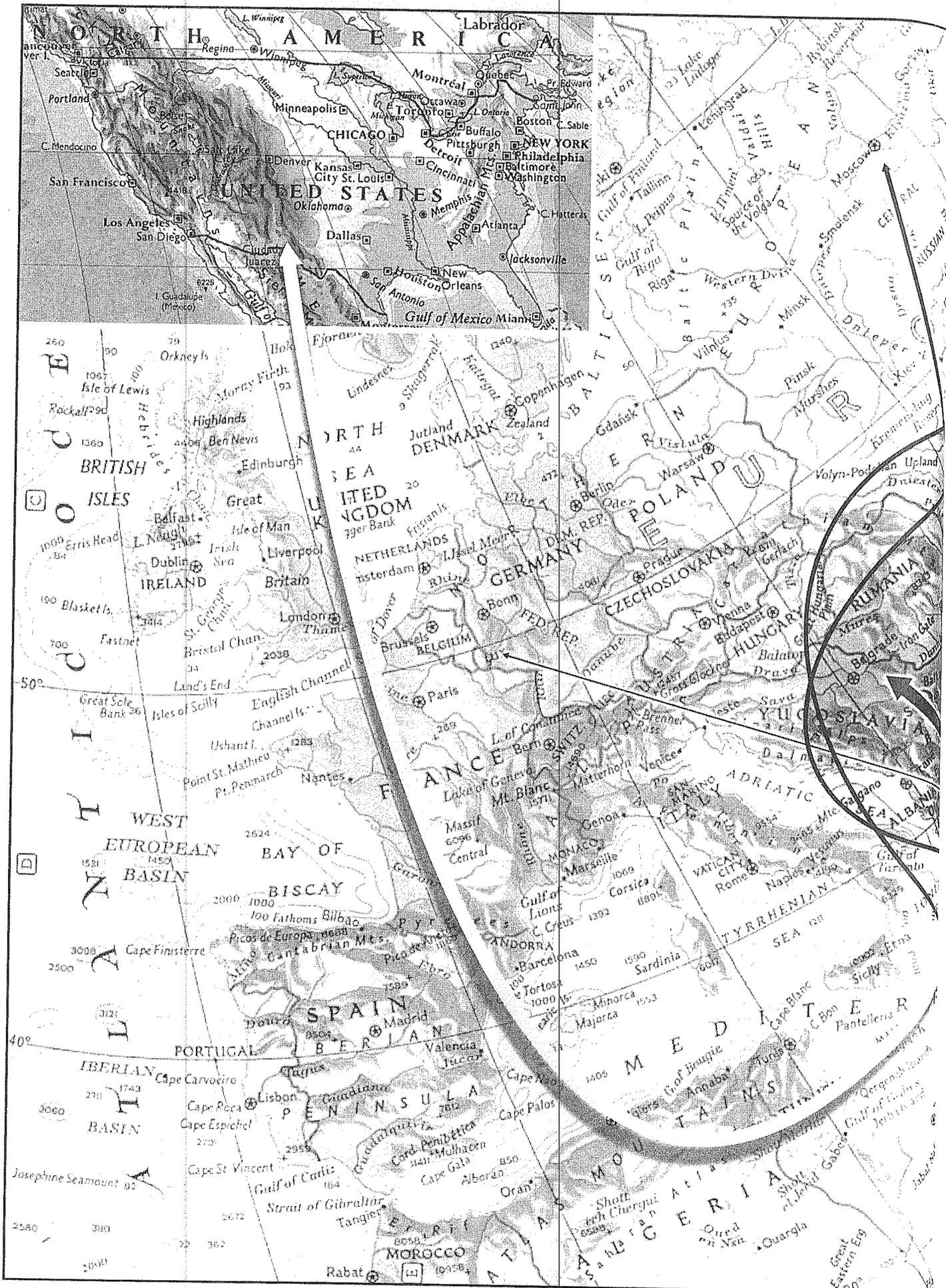
Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δευτέρας φάσεως ἡ Τευτονικὴ αὐτοκατάφασις ὀδεύει στηριζόμενη καὶ ἀντιτιθέμενη ταυτοχρόνως πρὸς τὴν Κλασικὴν ἐπιρροήν. Ἡ θετικὴ καὶ ἀρνητικὴ πλοκὴ τῶν δύο

κινητηρίων δυνάμεων συνθέτει δίπολο ιδιαίτερας ἐντάσεως ἐπὶ πέντε περίπου αἰῶνες. Ἦδη ὁμως ἀπὸ τὸν 19ο αἰῶνα ἐνισχύονται οἱ διαδικασίες παρακμῆς μὲ τὴν διατάραξιν τῶν ἀσταθῶν Εὐρωπαϊκῶν ἰσορροπιῶν: ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἁρμονία εἶναι ἐκ συστάσεως ἰδιαίτερος καὶ χαρακτηριστικὰ τεχνητή. Ἡ ἐπικράτησις τοῦ Τευτονισμοῦ σημαίνει καὶ τὴν πτώσιν τῆς ἱστορικῆς Εὐρώπης, τῆς ὁποίας τὴν ρίζαν καὶ κινητήριον δύναμι ἀποτελεῖ. (Τὸ Γερμανικὸ τραγικὸ τοῦ Ρωμαντικοῦ Ἡρώα).

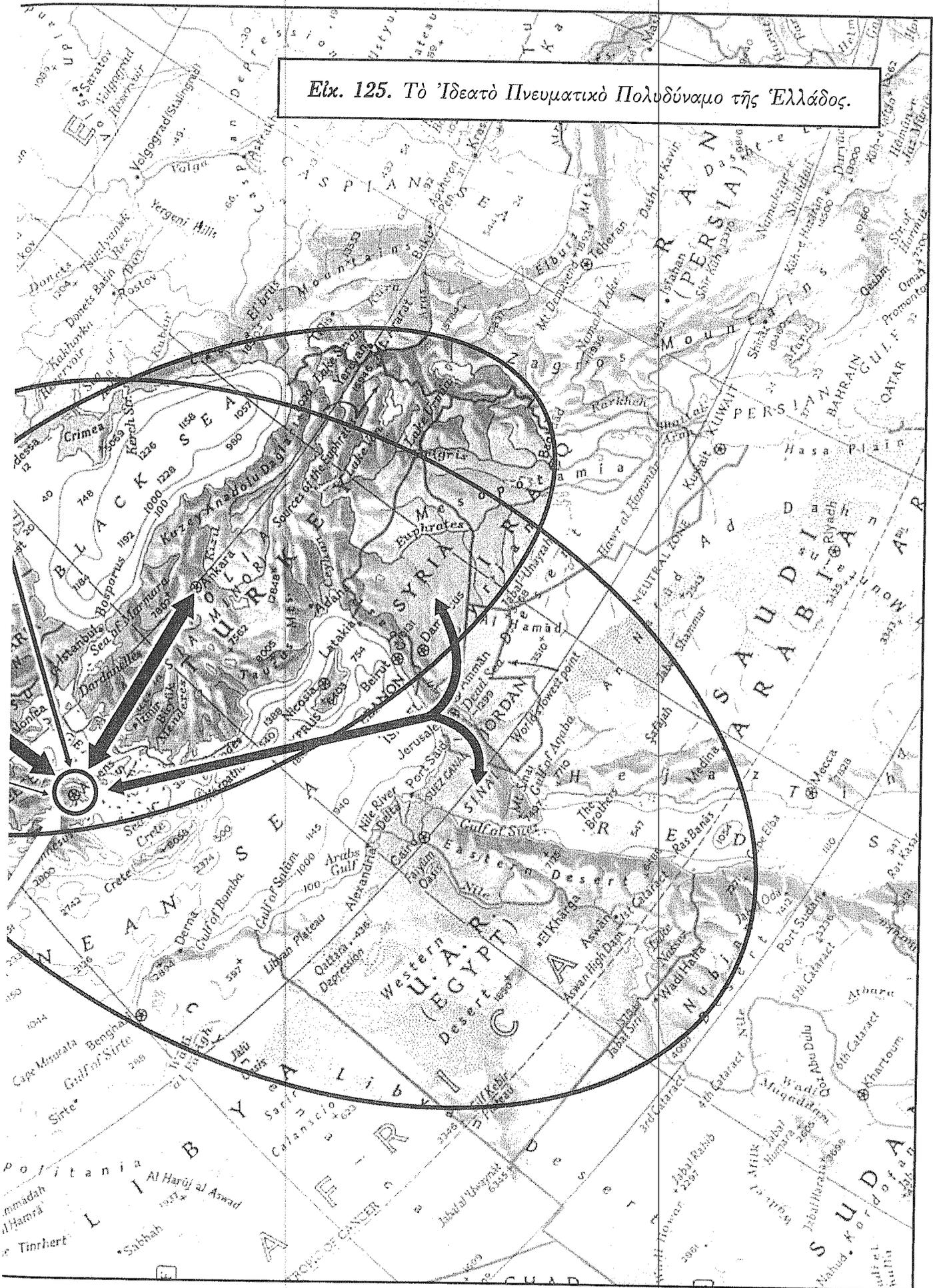
Ὁ 20ος αἰὼν ἐπισφραγίζει τὸ τέλος τῆς δευτέρας καὶ τελευταίας φάσεως τῆς ἱστορικῆς Εὐρώπης. Τὸ πολιτικὸν Εὐρωπαϊκὸν Σύστημα Ἰσορροπίας τῶν Δυνάμεων καταρρέει, ἡ Φιλοσοφία αὐτοαναιρεῖται (εἴτε ὡς ἀναλυτικὴ Ἐννοιοκρατία, εἴτε ὡς Ὑπαρξισμὸς εἴτε ὡς Μαρξισμὸς), ἡ Τέχνη ἀποπροσανατολίζεται καὶ κατατεμαχίζεται εἰς ἀναζήτησιν ἀγνώστου κριτηρίου, τὸ ἀπόλυτον Κράτος κατευθυντικῶν προστατευτισμοῦ δυσλειτουργεῖ, ἡ Κοινωνία ἀναζητεῖ δαιμονικὰ νέον δημιουργικὸν βίωμα. Τὴν πυρετικὴν σῆψιν τοῦ Μοντερνισμοῦ διαδέχεται ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ Μεταμοντερνισμοῦ. Ἡ κίνησις ἔχει πλέον συντελεσθῆ. Ἡ Ἑλλάς δὲν ἔχει λόγον νὰ θλίβεται: δὲν ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἱστορικῆς Εὐρώπης. Ἀντιθέτως περιωρίζεται ἀπὸ τὴν ἀνοικεῖαν τεχνητότητα τῆς.

Τὴν τελεσιουργία τῆς μεταβάσεως σὲ νέα φάσιν ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ πεδίου συνοδεύει ἡ νέα πολιτικοῖστορικὴ τάξις τῆς Ἀμερικανικῆς Οἰκουμενικῆς Ἡγεμονίας. Ἡ χοάνη τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας ἐπαναλειτουργεῖ γιὰ δευτέρα φορά στὴν κοσμικὴ ἱστορία. Κατὰ τὴν προκύπτουσαν ἐλεύθερον ἐπικοινωνίαν, συμπλοκὴν καὶ ἀνταγωνισμό τῶν Δυνάμεων, ἡ ἀξιοτέρα θὰ ἐπιδράσῃ φυσικὰ περισσότερο ὡς χρησιμωτέρα, ὑπὸ πάσας βεβαίως τὶς διαστάσεις τοῦ νοήματος τῶν ὄρων.

Ἐντὸς τοῦ ἀποκατασταθέντος οἰκουμενικοῦ πλαισίου φυσικῆς ροῆς, ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἀριστεία προσφέρει ὑψηλότονον δυνα-

Είχ. 125. Τὸ Ἴδεατὸ Πνευματικὸ Πολυδύναμο τῆς Ἑλλάδος.

μικὴ τελεολογικὴ ἐστίασι στὴν νέα ζωτικὴ ἐμπειρία αἰχμῆς τοῦ νέου Ἀμερικανικοῦ Κόσμου. Ἡ Ὁρθοδοξία (ὅσο γνησιωτέρα εἶναι καὶ «ἄκαιρος») παρέχει τὴν ἰσχυρώτερη ὀλοκλήρωσι τῆς ὁρμῆς φυσικῆς πληρώσεως μὲ τὴν ἀνάγκη ὑπερβατικῆς σωτηρίας, ὡς ἀρχέτυπο πού ἐπίσης σταθεροποιεῖ κραδασμούς ἀποσυντονισμοῦ καὶ τῶν δύο. Ἡ Βυζαντινὴ Ὁρθόδοξος παράδοσις ἀσκεῖ πολυδύναμο διέγερσι στὸ Μεγάλον ἈνατολικοἙὺρωπαϊκὸ καὶ Σλαβικὸ Πεδίον. Ἱστορικὴ συμβίωσις, γεωπολιτικὴ ἐνότης, πολιτιστικὴ κοινὴ, καὶ ἐθνολογικὴ συμβατότης συνέχουν Ἑλλάδα καὶ Τουρκία, ἐνῶ πολλὰ ἀπὸ τὰς δυναμικὰς γραμμὰς αὐτῶν τῶν παραμέτρων ἐπεκτείνονται στὴν Ἀνατολικὴν Μεσόγειον καὶ τὴν εὐρύτερη Μῆσον Ἀνατολήν.

Τελευταία, ἀσθενέστερη καὶ ἀσημαντώτερη παραμένει ἡ Εὐρωπαϊκὴ διάστασις, ἰδίως τώρα κατὰ τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς Ἱστορικῆς Εὐρώπης ὡς κατευθυντηρίου ἀρχῆς. Ἡ ἐμμονὴ τῆς Ἑλλάδος στὸν δογματικὸ ἀναχρονιστικὸ Φιλοευρωπαϊσμὸ τῆς Ἡγετικῆς τῆς Ἀναξιοκρατίας εἶναι συντηρητικὴ μὲν τῆς Ἀναξιοκρατίας, αὐτοκαταστροφικὴ δὲ τῆς χώρας. Τὸ Ἑλληνικὸ καὶ Ὁρθόδοξον Πολυδύναμον εἶναι πάντα πνευματικόν, γιὰ αὐτὸ ἐξικνεῖται κατευθεῖαν μέχρι τῶν ὄντως πρωτίστων Δυνάμεων. Ἀρκεῖ βεβαίως νὰ ἀνθῆ καὶ νὰ ἐνεργοποιεῖται: νὰ εἶναι ἱκανὸν καὶ νὰ δύναται.

Ἔτσι διαμορφώνεται ἀντικειμενικὰ τὸ πολυδύναμον τῆς Ἑλλάδος, (Εἰκ. 125). Ἰδεατὸ ὅσο ἡ Νεοελληνικὴ αὐτοσταύρωσις διαρκεῖ ἀλύτρωτος, πραγματικὸ μὲ τὴν πιστευομένη ὑπόστασιν τῆς ἐλπυζομένης Ἀναστάσεως.

